

Сельський Володимир Олександрович

Доктор геолого-мінералогічних наук, дійсний член АН УРСР, фахівець у сфері прикладної геофізики

Народився 13 жовтня 1883 р. у с. Вихилівка Ярмолинецького району на Поділлі (зараз — Хмельницька область).

У 1909 р. закінчив фізико-математичний факультет Київського університету св. Володимира та залишився працювати у рідному виші. У 1910–1911 рр. В. О. Сельський підготував монографію з петрографії Гливанського району Українського кристалічного масиву, за яку отримав золоту медаль Міністерства освіти.

Протягом 1912–1914 рр. Володимир Олександрович був асистентом у Варшавському університеті (водночас викладав математику на Вищих жіночих курсах), упродовж 1914–1921 рр. — директором гімназії у Кисловодську.

З 1921 р. працював у галузі геології нафтових родовищ і геофізики, в 1922 р. організував та протягом шести років очолював Нафтовий інститут у Грозному. Потім В. О. Сельський був начальником Грознафторозвідки, заступником і головним геологом Головного управління паливної промисловості ВРНГ СРСР,

головним консультантом із питань геофізичної розвідки Державного геофізичного тресту СРСР.

Він — геолог, який одним із перших оцінив велику роль геофізичних методів розвідки у вирішенні питань структурної геології. У 1938 р. видав підручник «Краткий курс прикладної геофізики» (перший посібник у цій галузі), в 1940 р. — монографію «Изучение строения земной коры на основании данных геофизики».

У 1939 р. учений став дійсним членом АН УРСР, почав працювати у відділі геофізики Інституту геологічних наук України.

З 1941 до 1945 р. В. О. Сельський консультував виконавців геофізичних робіт у районах (Волго-Уральської нафтоносно-області). У 1945 р. відкрив кафедру геофізики у ЛДУ ім. І. Франка, згодом заснував і очолив таку ж кафедру у ЛПІ. Він також створив у Львові відділ геофізики та сектор сейсмології АН УРСР, водночас був консультантом Всесоюзного науково-дослідного інституту прикладної геофізики (м. Москва) та брав участь у плануванні розвідувальних робіт в Україні. У 1948 р. вченого обрали почесним членом Львівського геологічного товариства.

Володимир Олександрович — автор 160 наукових праць. Його монографії і статті присвячені різним питанням геологічних досліджень: петрографії, кристалографії, вивченню Кубанського родовища марганцю, третинних відкладів Грозненського району, проблеми Великого Кривого Рогу, розвідці нафтових родовищ на Північному Кавказі, у Волго-Уральській нафтоносно-області, на Прикарпатті, у Дніпровсько-Донецькій і Причорноморській западинах тощо.

В. О. Сельський був активним учасником усіх великих наукових і виробничих нарад та конференцій із питань нафтової геології і геофізики, перебував на бурових, каротажних та сейсмічних партіях, на нафтових промислах.

Помер 18 лютого 1951 р.

Семак Григорій Григорович

Кандидат технічних наук, фахівець у галузі буріння

Народився 23 лютого 1938 р. у с. Улицько-Середкевичі Рава-Руського району Львівської області. Під час війни сім'я була переселена у м. Калуш Івано-Франківської області.

У 1960 р. Григорій Семак закінчив Львівський політехнічний інститут за фахом «Розробка нафтових і газових родовищ» та почав працювати у Болахівській конторі буріння. Через два роки був переведений на посаду інженера з нової техніки у трест «Станіславбурнафта».

У 1970 р. перейшов на роботу в Івано-Франківський відділ промислових випробувань ВНДІБТу. Працював головним інженером проекту робіт із буріння свердловин з продуванням вибою пінами, аерованими розчинами. Одним із найважливіших завдань, вирішення якого займався Григорій Григорович, було розкриття продуктивних горизонтів із продуванням вибою газами — повітрям, згодом — природним газом (а ще пізніше — азотом).

У цьому науково-дослідному інституті він сформував і очолив групу інженерів-науковців, які постійно працювали над актуальними виробничими проблемами. Нові профілі свердловин, світліни стінок свердловини, нові конструкції каверномірів, калібраторів, орієнтаторів, розширників, компоновок — далеко не повний перелік робіт Г. Г. Семака.

У 1978 р. він успішно захистив кандидатську дисертацію на актуальну тоді тему «Дослідження форми стовбура і просторового профілю свердловини та розробка рекомендацій з їх покращення».

Наступного року вчений перейшов до Івано-Франківський інституту нафти і газу, де пройшов шлях викладача кафедри буріння нафтових та газових свердловин, а пізніше — доцента кафедри прогресивних технологій. Тут він почав готувати докторську дисертацію.

У 1982 р. Григорій Григорович видав монографію «Забезпечення надійності і якості стовбурів глибоких свердловин» (у співавторстві), яка вважається однією з кращих праць, присвячених бурінню свердловин, на теренах країн СНД. Згодом ця книга була перекладена китайською мовою і видана у Пекіні. Загалом у науковому доробку вченого були сотні статей, змістовних лекцій, винаходів, методик та раціоналізаторських пропозицій. Його внесок у розробку вітчизняної бурової техніки дуже важко переоцінити. Деякі наукові висновки Григорія Семака випереджали зарубіжну науку. Вони не втрачають своєї актуальності досі.

Працюючи на викладацькій посаді, він не втрачав зв'язку з виробництвом. Брав участь у ліквідації складних аварій, відкритих нафтогазових фонтанів.

Помер 26 травня 1989 р.